

– Много ми се ще да знам какво има в кутията – казва Сам, моят най-добър приятел.

Стоим на изрището и чакаме мис Боутли да ни пусне да влезем. Така подкарахме пети клас. Никакви такива чаканици с мама оттук нататък.

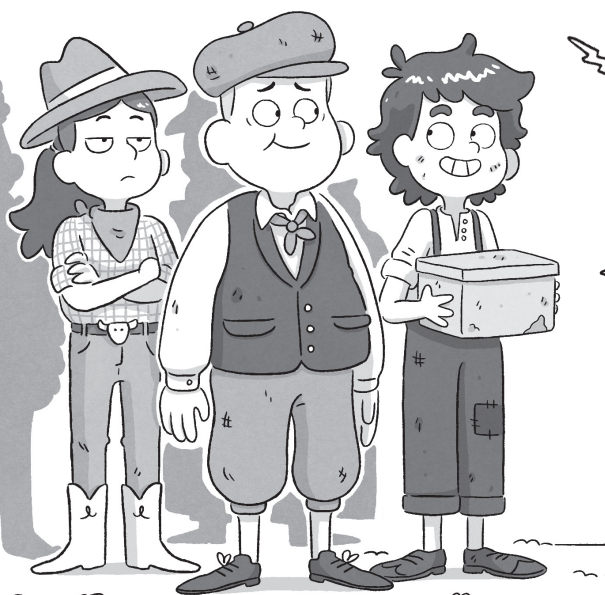
Оставят ни до вратата и толкова.

– Няма шанс – отвърщам аз и стисвам по-здраво кутията. – Изненада е.

Сам се поотдръпва и започва да шава с пръсти. Винаги прави така, когато се изнерви.

– Нещо май мърда вътре – казва той. Изпунфтявам и поклащам глава.

– Ти и твоята

Сам има каскет и сива жилетка, за-
копчана догоре. Не ходи винаги с та-
квива дрехи. От училище ни казаха да
дойдем облечени като деца от друга
историческа епоха. Цял ден ще имаме

УЧИЛИЩЕ КАТО В СТАРИТЕ ВРЕМЕНА.

Това означава, че уроците ще се
провеждат без модерни технологии,
а учителите ще се държат както от-
преди сто години. Въобразили са си,
че това е готин начин да ни накарат
да научим нещо за историята, но на
никого не му пука за уроците. Разби-

рате ли, това не е

УЧИЛИЩЕ КАТО
В СТАРИТЕ ВРЕМЕНА.

Това е

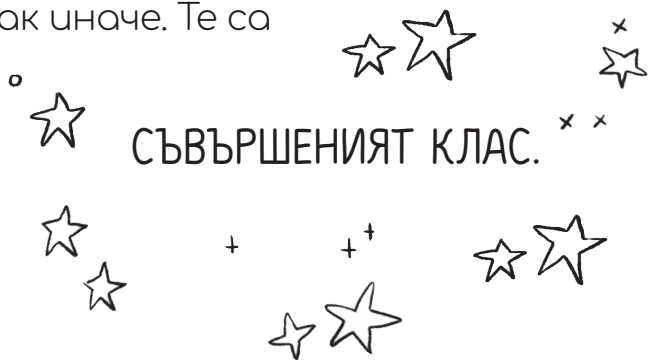
ВОЙНА!

Окей, това може би прозвуча малко драматично.

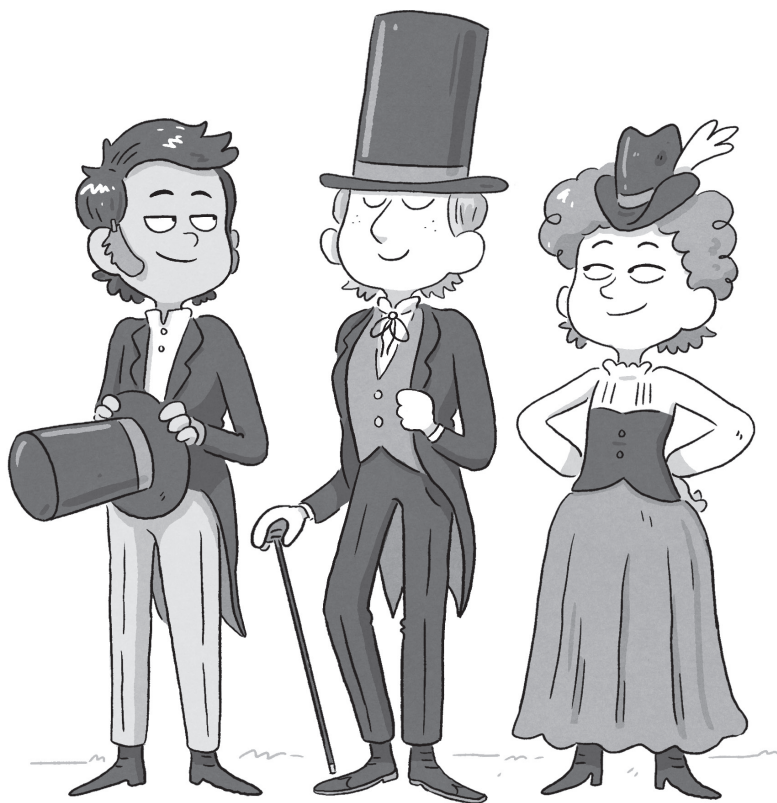
По-скоро е нещо като състезание. Само че много важно състезание. Директорът мистър Грийнфорд обяви, че петокласниците от паралелката, която победи в „Училище от старите времена“, ще спечелят НАГРАДА.

Поглеждам към 5.а клас. Строени са ПЕРФЕКТНО и позят идеална тишина. Как иначе. Те са

Винаги получават ПЕРФЕКТНИ оценки,
имат БЕЗУПРЕЧНО поведение, на колед-
ния празник пеят СЪВЪРШЕНО като ан-
гелчета. Направо ми се гади от тях,
ако трябва да бъда ИДЕАЛНО честен.

Между другото, и те поглеждат към нашия 5.б. Мислят си, че ще ни РАЗБИЯТ в това състезание,

УЧИЛИЩЕ КАТО
В СТАРИТЕ ВРЕМЕНА.

Точно както ни РАЗМАЗВАТ по всичко: спорт, правопис, пеене. Но не и ако планът ми днес успее. Вижте, гарантирам, че никой не е донесъл това, което нося аз. Когато мистър Грийнфорд го види, ще ни връчи ПЪРВА НАГРАДА моментално. Откровено казано, нямам идея какво представлява тя, но НАГРАДАТА не е важна.

Главното е, че ще бием 5.а за най-първи път.

5.а: 275

5.б: 1!!!

– Според теб изглеждам ли като автентичен викторианец? – пита Сам и пригладва дрехите си.

Бих му шляпнал един окуражителен шамар – моята запазена марка!, – но и двете ми ръце са заети.

– Приличаш на герой от „Мери Попинз“!

Сам притиска сърцето си с ръце, все едно съм го застрелял.

– Но Мери Попинз е от Едуардианската епоха!

Вратата на класната стая се отваря и се появява мис Боутли. Сложила си е бяло боне и фуста, а лицето ѝ е МЪРТВЕШКИ СЕРИОЗНО и СТРОГО. По принцип тя не гледа така. Явно такива са били учителите от

СТАРАТА ШКОЛА.

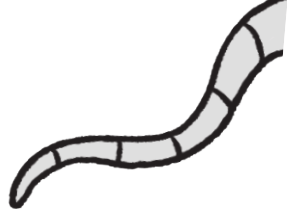

– 5.a ВЕЧЕ СА СТРОЕНИ СПОРЕД ПРАВИЛАТА.
ЗАЩО ВИЕ НЕ СТЕ? ПОДРЕДЕТЕ СЕ ВЕДНАГА! – из-
ревава тя с толкова мощен глас, че
Кийрън Роско изцърква като стрес-
нат хамстер. – ПО АЗБУЧЕН РЕД!

Момент, момент! Никой няма
представа какво има предвид тя, ко-
гато казва „по азбучен ред“ – по малко
име или по фамилия. Моите имена са
Лени Лемън, тъй че аз при всички слу-
чай съм някъде по средата, но Зоуи
Андрюс се мята нагоре-надолу като

ОТКАЧЕНА.

The word 'ОТКАЧЕНА.' is written in a simple, hand-drawn font. It is surrounded by several decorative elements: a five-pointed star at the top right, a swirl at the top left, a star at the bottom left, a swirl at the bottom center, and a swirl at the bottom right. There are also small dots scattered around the text.

– ПО ФАМИЛИИ! – провиква се мис Боутли.

ЛЕЛЕ! Защо учителите са били толкова ГРЪМОГЛАСНИ в

СТАРИТЕ ВРЕМЕНА?

Лепвам се зад Амилия Кели и за всеки случай се отместваме встрани. Виждам Сам близо до началото на редицата, застанал е толкова изправено, все едно е глътнал бастун.

Амилия държи купа с някаква гнусотия и се обръща към кутията ми.

– Какво има вътре? – пита тя, нахална както винаги.

– Не е твоя работа! – и притискам кутията към себе си. – А ти какво носиш?

– Каша. Сираците са ги хранели с такова. Сама я направих – и се изплзва.

– КЕЛИ! ОБЪРНИ СЕ НАПРЕД! – крясва мис Боутли.

Не мога да не се изкикотя. В нормалните дни на Амелия никога не ѝ се карат. Може би все пак

СТАРИТЕ ВРЕМЕНА

няма да се окажат чак толкова лоши.

– Влезте в класната стая и сед-

нете по местата си – нарежда мис Боутли. – В ПЪЛНА ТИШИНА!

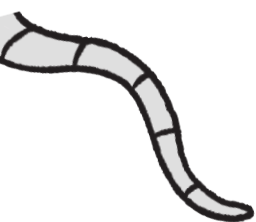
Вътре всичко е различно. На първо място, масите са изчезнали. Обикновено аз седя на червената заедно със Сам, Хюго, Парвати и Лидия. Сега вместо маси има малки чинове за по двама и на всяко място има етикет с име, и О, СУПЕР, ТРЯБВА ДА СЕДЯ ДО АМИЛИЯ.

– О, не! – изпуфтява тя.

Правя ù мълчаливо физиономия. То и аз не съм заподскачал от радост, ако иска да знае.

И чак тогава забелязвам нещо СТРАННО зад бюрото на мис Боутли. Това е някакъв грамаден черен квадрат в дървена рамка. Най-отгоре с

бели ръкописни букви пише: „ПЕТЪК“.

– Хей, мис, какво е това?

Гласът на мис Боутли прогърмява.

– ДЕЦАТА ТРЯБВА ДА СЕ ВИЖДАТ, А НЕ ДА СЕ ЧУВАТ!

Това звучи СТРАННО. Бих предпочел точно обратното – да съм невидим, но да имам СИЛЕН глас. Щях да се промъкна зад брат ми, докато се опитва да прави глупавите си трикове със скейта, и да се провикна: „БРЕНДЪН Е СМРЪДЛЪО!“, и то така силно, че да се изтърси на земята.

Всички стоят изправени до столовете си, вместо да седнат. Защо в

СТАРИТЕ ВРЕМЕНА

хората са измисляли все някакви такива ШАНТАВИ правила? Все едно им е било малко, че живеят в епоха без Хвох, ами е трябвало да добавят и целия този допълнителен стрес.

– Щом питаш – казва мис Боутли, – това е черна дъска.

Има смисъл. Дъска е и е черна. Изглежда стара. Ами ако това ще ни помогне да спечелим НАГРАДАТА, нямам нищо против.

– Как може да не знаеш? – шепне ми Амилия с ъгълчето на устата си. – Много си тъп.

Преди да успея да ѝ отговоря, мис Боутли ИЗРЪМЖАВА да седнем. Обикновено тя се държи много мило, затова е СТРАННО.

Тя взема една мъничка бяла пръчка и започва да пише по дъската с нея.

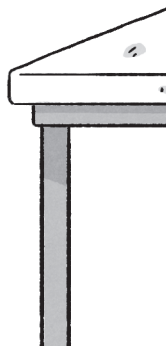
Чува се

НЕПОНОСИМ СТЪРЖЕЩ ШУМ,

от който зъбите ми изтръпват.

Амилия поглежда кутията ми и се намръщва.

– Това вони – прошепва тя.

- И ти също - връщам ъ аз.

Тя ме ритва под чина и аз изпищявам.

Мис Боутли се завърта към нас.

- КАКВО СТАВА?

- Амилия ме ритна.

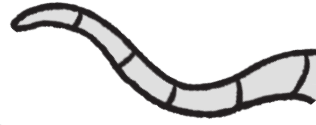
☆ + +
☆ + Не съм! – възразява тя. Каква лъж-
☆ киня!
– Още един такъв

и ще ви изпратя и ДВАМАТА в кабинета на директора! – заплашва мис Боутли.

За мен това не е кой знае какво. Най-редовно си вися там. И то не е, защото съм непослушен или нещо такова. Аз винаги се опитвам да постъпвам

ПРАВИЛНО,

Но

ПРАВИЛНОТО

невинаги се оказва

ПРАВИЛНО

в края на краищата. Според мама се получава така, защото съм

СПЕЦИАЛЕН.

Поглеждам към Амилия. Цялото ѝ лице е ПРЕБЛЕДНЯЛО. Ако я изпратят в кабинета на мистър Грийнфорд, това би било огромно УНИЖЕНИЕ за нея.

– И така – казва мис Боутли, – виждам, че сте донесли различни исторически артефакти. Бенет е облечен в пълна униформа. Много добре.

Сам грейва от гордост. Или може би от облекчение.

– Кели е донесла гърне каша – и тя посочва масата в дъното на стаята, където онази купа с бълвоч кротко вдига пара. Ако трябва да го опитваме, ще съм последен на опашката.

– Виждам също, че Шарма е донесла книга – „Брулени хълмове“. Чудесно.

„Брулени хълмове“ било книга? Мис-

лех, че е онази тъпа песен, която
мама винаги пее, докато шофира със
свалени прозорци. Звучи малко като
котка под дъжда, изгубила последна-
та си надежда, че някой ще я пусне
вътре в къщата.

Мис Боули обикаля из стаята и
хваля всички за нещата им от

СТАРИТЕ ВРЕМЕНА.

Поглежда и към моята кутия. Сигу-
рен съм, че ме пази за накрая, защото
знае, че съм донесъл нещо наистина
уникално. Нещо, за което Б.а може само
да си МЕЧТАЕ. Амилия също зяпа кутия-

та ми и се свива все по-настрана. Такава е снобка.

– Добре, Лемън – най-после казва мис Боутли. – Какво си донесъл?

Усмиввам се. Не знам дали усмивката вече е била изобретена през

защото всички изглеждат крайно нещастни на СТАРИТЕ картини и снимки, но решавам да рискувам.

– Радвам се, че попитахте, мис Боутли. Защото това, което нося, е

★ НАИСТИНА МНОГО СПЕЦИАЛНО. ★

Нещо, което ще ни донесе НАГРАДАТА като стой, та гледай.

Виждам втренчения поглед на Сам в другия край на стаята. Изглежда разтревожен. Но пък той по принцип така си изглежда.

– Спри да шикалкавиш и ни покажи, щом е така – казва мис Боутли.

Ами хайде. Отварям капаците на кутията,хващам металната дръжка и изваждам клетката, след което внимателно я поставям върху чина.

Амилия изпищява и хуква през

стоята към чешмата, където си из-
плакваме четките за рисуване.

– Това е Плъхчо! – посочвам аз.

В клетката плъхът си стои мирно и
гледа към мис Боутли. Изглежда малко
по-спокоен, отколкото беше преди.
Радвам се за което, понеже той е

ГОЛЯМ

и

ИЗНЕНАДВАЩО СИЛЕН.

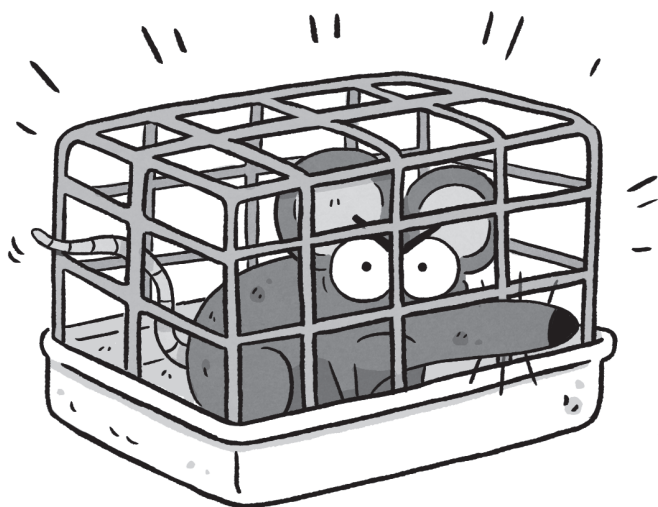
Мис Боутли смаяно пристъпва напред.

- Това да не би да е ИСТИНСКИ ПЛЪХ?

- Ами да! Спомних си как миналата седмица ни разказвахте, че имало купища плъхове навсякъде в

СТАРИТЕ ВРЕМЕНА,

и си помислих, че ще е ПЕРФЕКТНО!

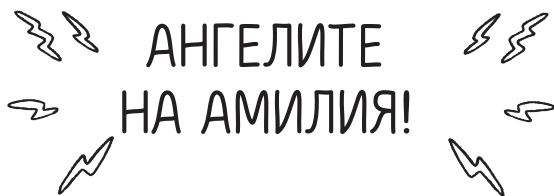

Май че мис Боутли е забравила, че трябва да се прави на старомодна учителка. Тя наднича между решетките към Плъхчо, а той се изправя на задните си лапички и на свой ред се втрещва в нея.

– Добре, Лени. Сега, това наистина е нещо... различно. Отиди да го затвориш в чекмеджето си.

– А на Парвати ѝ позволихте да си държи книгата! – протестирам аз.

– Да, но книгата на Парвати не изкарва

 АНГЕЛИТЕ
НА АМИЛИЯ!

– Обаче би могло – намесва се Парвати. – В книгата има

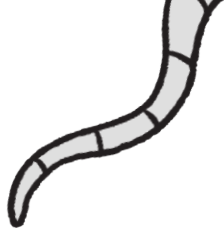
ПРИЗРАК!

– Моля те... – Мис Боутли стои права и разтрива челото си. – Просто стани и съвсем тихо сложи клетката вътре в чекмеджето си.

Разменяме погледи с Плъхчо, нещо в смисъл: „Съжалявам, братле“, отнасям клетката до чекмеджето и я слагам до едни книги, поне да си има нещо за четене.

Докато се връщам на мястото си, Сам все още ме зяпа, но мис Боутли

КРЕЩИ на всички да гледат напред и той обръща глава толкова бързо, все едно е бил нападен от невидими ниндзи.

После всичко си е скучно, главно мис Боутли пише някакви безсмислици по дъската и ние ги преписваме в тетрадките си. Амилия продължава да си ЗАКРИВА тетрадката, все едно точно от нея бих преписвал. А скърцането на тебешира по дъската дори няма да го споменавам. Това си е

И от него цялата ми кожа НАСТРЪХВА.

Уффф. Как изобщо децата от

x x

СТАРИТЕ ВРЕМЕНА

са издържали? Безкрайно дълги дни в скучното училище, а после си отиваш в студената къща без телевизия и хващаш някаква гадна болест на белите дробове, и после се налага да живееш в някаква метална вана до края на живота си? Не, благодаря.

– А сега ще чертаем геометрични фигури – изръсва мис Боутли. – Отидете до чекмеджетата, за да вземете помагалата си.

Амилия вдига ръка.

– Какво има, Кели? – пита я мис Боутли.

– Моето чекмедже е точно до плъха, мис.

– Лемън, отиди да преместиш плъха, за да може Кели да си вземе нещата – казва мис Боутли с лека въздишка.

Друг път щях да се подразня, че ме карат да ставам и да местя неща, но искам да нагледам Плъхчо, затова даже се радвам да предприема това пътешествие, дълго цели пет крачки.

Вдигам клетката. Хм... Това може да се окаже проблем.

– Мис Боутли?

– КАКВО СЪМ ТИ КАЗАЛА, ЛЕМЪН? НЕ ГОВОРИ,
АКО ПРЕДИ ТОВА НЕ СИ ВДИГНАЛ РЪКА! – срязва
ме учителката.

Вдигам си ръката.

– Какво има пак, Лемън?

– ПЛЪХЧО Е ИЗБЯГАЛ!

